GS 1200

Man på ett litet honett kalas
Ser sina wänner och tanter —
Wid kaffebordet man gör sitt bästa
Med fantiserande om sin nästa.
Hurra hurra. Hurra hurra.

4. Den ena dricker sin tår på bit —
Den andra älskar att doppa —
De pallra derwid med sådan flit,
Att man bör öronen stoppa —
Som trumman brummar i krigsreveljen,
Så brummar tungorna i konseljen.
Hurra hurra. Hurra hurra.

5. När frun sin älskade man har mist,
Och sitter ensam med gälden,
Hon bittert förjer sin dubbla brist,
Och sätter pannan på elden;
Och när den klarnar, hon lemnar båren,
Och hemtar styrkan i kaffetåren.
Hurra hurra. Hurra hurra.

6. Förutan kaffe, o Gudadryck!
Hwad wore menskliga lifwet?
Allt nytt, som ännu ej finns på tryck,
På pannans botten står skrifwet;
Och se'n man druckit den sista slumpen,
Står lifwets gåta i kaffesumpen
Hurra hurra, Hurra hurra.

Twenne

mycket wackra

Wisor

Den första: **Krigarens Afsked:**
Så will du nu mig åter öfwergifwa ꝛc.

Den andra; **Kaffedrycken.**
Af allt det goda som man förtär ꝛc.

Söderhamn, Tryckt hos J. Hamberg, 1848.

Krigarens afsked.

Hon.

Så will du nu mig åter öfwergifwa
Ännu en gång gå ut i blod och strid!
Kan jag med kärlek dig ej mer omgifwa,
Ger kriget merq än hwad kärlek ger?
Om du utgår att blodet ditt utgjuta
Med gråtande jag alldrig då skall sluta;
Ty all den sällhet som min glädje war
Är borta, — sorg och saknad endast qwar.

Han.

2. O, ömma maka! Icke så att klaga
Då äran kallar mig att gå från dig;
Den swenska qwinnan lärt att sorg fördraga,
Hon får i faran ej beklaga sig.
Ty när som Rysslands röda lågor flamma,
Och jägarhornet kallar oß tillsammans,
Ditt warningsljud mitt öra alldrig når,
Ty ibland wänner jag ej saknas får.

Hon.

3. Se dina barn! hwem skall dem nu beskydda,
Om Rysslands krig dig skulle döden ge?
Hwem står då qwar som sköldén wid wår bydda,
Skall jag med sorg din dunkla graf hese?
Ack nej, blif qwar hos dina barn och maka
Wi gråta, be dig kriget nu försaka;
Blif qwar i hemmet och lef der förnöjd!
Der blomstrar lifwet i sin skönsta fröjd.

4. Wist har du rätt, men dock kan jag ej dröja,
Mig kallar fosterlandets helga röst,
Må döden med sin lia åter plöja,
Och jag må tryckas till ditt ömma bröst.
Du och de små, de stå i Herrans händer,
Sin hielp han säkert icke från dig wänder,
För kung och land jag drar mitt helga swärd
Då öfwerger jag blott en usel werld.

Kaffedrycken.

(Sjunges som: "Närmånen skiner på himlen blå," &c.)

Af allt det goda, som man förtär
Bland alla jordiska drycker,
Tu kaffekoppen den bästa är;
Den skingrar menniskans nycker, —
Den styrker kroppen, den lifwar själen —
Den käns från hießan och ned i hälen.
Hurra hurra. Hurra hurra.

2. När hösten kommer med blåst och snö,
Och wåren börjar sin wäta,
Då blir till sinnet man kärf och slö;
Man blott will sofwa och träta —
Ja, man är ruskig i hela kroppen;
Men då fins hälsan i kaffekoppen.
Hurra hurra. Hurra hurra.

3. När färska nyheter mände ta's
Från stadens hundrade kanter,